

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL E. V. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2017 m. sausio 4 d. Nr. 242-6
Vilnius

Lietuvos bankas gavo E. V. (toliau – pareiškėjas) prašymą, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą dėl atsisakymo mokėti draudimo išmoką pagrįstumo.

N u s t a t y t a:

2016 m. balandžio 26 d. kelyje Panevėžys–Kupiškis ties Tiltgalių gyvenvietėje į pareiškėjo vairuojamo automobilio „BMW 528“, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*), galinę dalį atsitrenkė automobilis „BMW 520“, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*), vairuojamas R. B. Tarp pareiškėjo ir R. B. ginčo dėl eismo įvykio aplinkybių nebuvo, R. B. pripažino savo kaltę, todėl eismo įvykio dalyviai užpildė eismo įvykio deklaraciją.

Draudikas nusprendė atsisakyti mokėti draudimo išmoką pareiškėjui, savo sprendimą grįsdamas tuo, kad pareiškėjui priklausantis automobilis buvo sugadintas ne vairuotojų nurodomomis, o kitomis aplinkybėmis. Draudikas pareiškėjui pateikė 2016 m. birželio 17 d. Ekspertinę pažymą Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Ekspertinė pažyma), kurioje nurodyta, kad naudojantis kompiuterine programa nustatyta, kad automobiliai buvo sugadinti ne vairuotojų nurodomomis ir natūraliai susiklosčiusiomis, o kitomis aplinkybėmis.

Pareiškėjas su šiuo draudiko sprendimu nesutinka ir teigia, kad automobilių vairuotojų eismo įvykio deklaracijoje nurodytos aplinkybės, neatitinkančios Ekspertinės pažymos išvadų, pačios savaime nepaneigia įvykio fakto. Pareiškėjo teigimu, jeigu eismo įvykio faktas yra įrodytas, draudikui atsiranda pareiga mokėti draudimo išmoką. Pareiškėjas paaikškino, kad nustatyta aplinkybė, kad jo automobilis susidūrimo metu stovėjo, o ne judėjo, neįrodo, kad jis sąmoningai klaidino draudiką ir tyčia eismo įvykį interpretavo kitaip. Be to, pareiškėjas mano, kad prieš pat eismo įvykį – susidūrimo faktą, vairuotojai dėl patiriamo streso negali adekvačiai įvertinti visų aplinkybių, realiai egzistavusių kelias sekundes dalis iki eismo įvykio, pavyzdžiui, tikslios važiavimo trajektorijos ir tikslaus greičio.

Draudikas nesutinka su pareiškėjo pozicija ir nurodo, kad nebuvo pateikta jokių naujų aplinkybių, kurias būtų galima vertinti techniniu požiūriu, atliekant matematinę analizę. Draudikas taip pat nurodo, kad eismo įvykis galėjo būti inscenizuotas (dirbtinai sukurtas). Administruodamas žalos bylą draudikas atliko visus privalomus veiksmus: apžiūrėjo transporto priemonę, užfiksavo defektus apžiūros akte ir nuotraukose, įvertino nuostolius ir patikrino įvykio aplinkybes. Nustatytos eismo įvykio aplinkybės draudikui sukėlė įtarimų, todėl tyrimas buvo perduotas draudiko Žalų ir procesų kontrolės skyriaus ekspertui M. S., turinčiam eismo įvykio aplinkybių tyrimo kvalifikaciją. Atlikus išsamų įvykio aplinkybių tyrimą, buvo parengta Ekspertinė pažyma. Jos išvadose nurodyta, kad „2016 m. balandžio 26 d. eismo įvykis įvyko ne vairuotojų nurodomomis natūraliomis aplinkybėmis, tačiau kitomis.“ Draudikas atliko tyrimą, naudodamas specialią licencijuotą eismo įvykio aplinkybių tyrimo programą „PC-crash“. Nustatyta, kad labiausiai tikėtinas toks automobilių susidūrimo scenarijus: automobilis „BMW 520“, judėdamas apie 50 km/h greičiu, nestabdydamas atsitrenkė į stovintį automobilį „BMW

528°. Šios draudiko nustatytos aplinkybės iš esmės skiriasi nuo tų, kurias nurodė vairuotojai: automobilis „BMW 520°“, važiuodamas 90–100 km/h greičiu, nestabdydamas atsitrenkė į stabdomą automobilį „BMW 528°“. Taigi tyrimo rezultatai suteikė draudikui pagrindą teigti, kad automobiliai buvo sugadinti, kai vienas iš automobilių, judėdamas nedideliu greičiu, atsitrenkė į kito stovinčio automobilio galinę dalį. Draudikas, atsižvelgdamas į tyrimo išvadas, teigia, kad eismo įvykio dalyviai nevykdo Lietuvos Respublikos draudimo įstatyme nustatytos pareigos atskleisti tikrąją informaciją apie įvykį, priešingai, jie klaidino draudiko ekspertus, nurodydami klaidinančią informaciją apie eismo įvykio aplinkybes. Draudikas atkreipė dėmesį į tai, kad R. B. jam nurodė pareiškėją pažįstantis iš matymo, nes R. B. gyvenamojoje vietoje turi užėigą (*duomenys neskelbtini*), tačiau pareiškėjas tvirtino, kad R. B. nepažįsta. Draudiko teigimu, tikrosios eismo įvykio aplinkybės eismo įvykio dalyvių ne tik nėra atskleidžiamos sąžiningai, tačiau, priešingai, dalyviai vengia bendradarbiauti ir nurodyti draudiko prašomą informaciją. Draudikas, vadovaudamasis Draudimo įstatymo 98 straipsnio 3 dalies 2 punktu, priėmė sprendimą atsisakyti atlyginti pareiškėjo nuostolius, nes nebuvo draudžiamoji įvykio.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kyla dėl draudiko atsisakymo mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo patirtus nuostolius dėl 2016 m. balandžio 26 d. eismo įvykyje padarytų sugadinimų.

Vertinant ginčo šalių nurodytas aplinkybes, kuriomis jos remiasi kaip savo reikalavimų ir atsikirtimų pagrindu, pažymėtina, kad pareiškėjas iš esmės teigia, jog draudiko atsisakymas mokėti draudimo išmoką yra pagrįstas prielaidomis ir pamąstymais, o ne konkrečiais duomenis pagrindžiančiais įrodymais. Atvejai, kai atsakingas draudikas yra atleidžiamas nuo draudimo išmokos mokėjimo, yra įvardyti Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatyme, tačiau, pareiškėjo manymu, šioje ginčijamoje situacijoje nei vienas iš pirmiau minėtame įstatyme nurodytų atvejų nebuvo nustatytas. Pareiškėjas taip pat pažymėjo, kad, važiuojant 20 km/h greičiu, ir stabdant automobilį, stabdymo laikas trunka kelias sekundes dalis, todėl neabejotinai teigti, kad vienas iš vairuotojų arba abu, nurodydami kitokias vairavimo aplinkybes, negu galėjo būti, pateikė klaidingus duomenis apie įvykį, nėra pagrindo. Draudikas remiasi aplinkybėmis, kad Ekspertinė pažyma ir kiti administruojant 2016 m. balandžio 26 d. eismo įvykį surinkti įrodymai pagrindžia, jog neįvyko draudžiamasis įvykis, dėl kurio pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį turi būti mokama draudimo išmoka.

Atsižvelgiant į ginčo šalių nurodytas aplinkybes, pažymėtina, kad Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad išmoka šio įstatymo nustatyta tvarka mokama dėl nukentėjusiems tretiesiems asmenims padarytos žalos, kai už žalą atsakingiems asmenims valdant ar naudojant transporto priemonę atsiranda civilinė atsakomybė. To paties įstatymo 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad draudikas moka tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Civilinės atsakomybės atsiradimo sąlygas, pagrindus ir bendruosius žalos atlyginimo principus nustato Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas. Civilinei atsakomybei taikyti būtina nustatyti šias sąlygas: neteisėtus veiksmus (Civilinio kodekso 6.246 straipsnis), žalą (Civilinio kodekso 6.249 straipsnis), priežastinį ryšį tarp asmens neteisėtų veiksmų ir atsiradusios žalos

(Civilinio kodekso 6.247 straipsnis) ir kaltę (Civilinio kodekso 6.248 straipsnis).

Atsižvelgiant į nurodytą teisinį reglamentavimą ir įvertinus pareiškėjo nurodytas aplinkybes, kad draudikas, sudarydamas transporto priemonės „BMW 520“ valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį, įsipareigojo nukentėjusiam trečiajam asmeniui mokėti draudimo išmoką dėl eismo įvykyje padarytos žalos, pažymėtina, kad draudiko prievolė mokėti draudimo išmoką kyla ne dėl bet kurio įvykio, o tik dėl tokio, dėl kurio atsiranda transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė (Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo 2 straipsnio 3 dalis, 3 straipsnio 1 dalis, 16 straipsnio 1 dalis). Todėl draudikui pareiga mokėti draudimo išmoką, atlyginančią automobiliui „BMW 528“ dėl 2016 m. balandžio 26 d. eismo įvykio padarytą žalą, kiltų, jei ši žala atsirado kaip deklaruoto 2016 m. balandžio 26 d. eismo įvykio padarinys, taip pat būtų nustatytos kitos sąlygos transporto priemonės valdytojo civilinei atsakomybei kilti ir kai tokios aplinkybės yra pagrįstos įrodymais.

Remiantis Draudimo įstatymo 98 straipsnio 3 dalies 1 punktu, pažymėtina, kad draudikas neturi teisės išmokėti draudimo išmokos, neįsitikinęs draudžiamą įvykiu buvimu. Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 17 punkte draudžiamą įvykio fakto egzistavimas taip pat įvardijamas kaip viena iš būtinųjų sąlygų, įgyvendinant nukentėjusio trečiojo asmens reikalavimo teisę į draudimo išmokos mokėjimą. Pagal Taisyklių 38 punktą, draudikas priima sprendimą dėl draudimo išmokos mokėjimo, atsižvelgdamas į dokumentus ir informaciją, įrodančius draudžiamą įvykio faktą. Taisyklių 47 punkte nustatyta, kad draudimo išmoka mokama, kai nustatomas atsakingas dėl žalos padarymo asmuo (nesant Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatyme nurodytų išimčių), draudžiamą įvykio faktas, aplinkybės ir žalos dydis. Remiantis nurodytomis teisės aktų nuostatomis, darytina išvada, kad draudiko prievolės išmokėti draudimo išmoką pagal teisinį reglamentavimą ir draudimo sutartį atsiradimas siejamas su draudžiamą įvykio fakto nustatymu.

Nagrinėjamu atveju draudikas, siekdamas pagrįsti teiginį, kad nebuvo draudžiamą įvykio, vadovaujasi Ekspertinės pažymos duomenimis. Ekspertinėje pažymoje nurodoma, kad automobilis „BMW 520“, judėdamas apie 50 km/h greičiu, nestabdydamas atsitrenkė į stovintį ir nestabdomą automobilį „BMW 528“, pabrėžiama, kad automobiliai buvo sugadinti ne vairuotojų nurodomomis ir natūraliai susiklosčiusiomis, bet kitomis aplinkybėmis.

Ekspertinėje pažymoje nurodyta, kad, R. B. teigimu, prieš eismo įvykį jis automobiliu „BMW 520“ važiavo 90–100 km/h greičiu, kol atsitrenkė į priekyje važiuosį ir stabdžiusį automobilį „BMW 528“. Prieš susidūrimą vairuotojas buvo užsigalvojęs, todėl nukreipė dėmesį nuo kelio, dėl to prieš susidūrimą net nebandė stabdyti, tik pajuto smūgį. Pareiškėjas nurodė, kad važiavo nuo Panevėžio į Kupiškį. Priešais jį važiuojo automobilis pradėjo staigiai stabdyti, nes norėjo sukti į kairę, į Tiltagalius. Pareiškėjas pradėjo stabdyti ir jau beveik sustojęs pajuto smūgį į automobilio galinę dalį. Susidūrimo metu automobilis „BMW 528“ judėjo ne didesniu nei 2 km/h greičiu. Atsižvelgiant į vairuotojų nurodytas eismo įvykio aplinkybes, šis įvykis buvo sumodeliuotas kompiuterine programa „PC-crash“. Modeliuojant nustatyta, kad po susidūrimo automobilis „BMW 528“ turėjo būti nublokštas į dešiniąją kelio pusę ir sustoti šalikelėje (kelkraštyje), pasisukęs apie 45 laipsnių kampu pagal laikrodžio rodyklę, tačiau vairuotojai nurodė, kad automobilis „BMW 528“ po susidūrimo sustojo kelio važiuojamojoje dalyje lygiagrečiai ašinei linijai arba nežymiai pasisukęs prieš laikrodžio rodyklę. Šie požymiai suteikia pagrindą teigti, kad automobiliai buvo sugadinti ne vairuotojų nurodomomis, o kitomis aplinkybėmis. Įvertinus automobilių sugadinimus ir nurodytas galimas automobilių padėtis po susidūrimo, galima teigti, kad automobiliai tarpusavyje galėjo susidurti, kai automobilis „BMW 520“, judantis apie 50 km/h greičiu, atsitrenkė į stovintį ir nestabdomą automobilį „BMW 528“.

Ekspertas, įvertinęs transporto priemonių „BMW 520“ ir „BMW 528“ padėtis po susidūrimo ir judėjimo greitį, atlikto tyrimo pagrindu padarytoje išvadoje konstatavo, kad „automobiliai buvo sugadinti ne vairuotojų nurodomomis ir natūraliai susiklosčiusiomis, bet

kitomis aplinkybėmis.“

Atsižvelgiant į pareiškėjo teiginius, kad draudiko atsisakymas mokėti draudimo išmoką yra pagrįstas tik prielaidomis ir pamąstymais, o ne konkrečius duomenis pagrindžiančiais įrodymais, pažymėtina, kad kasacinio teismo jurisprudencijoje išaiškinta, jog kritiškai vertinti eksperto išvadą ar jos dalį galima tada, kai ekspertizės turinys prieštaringas, išvados neišplaukia iš tyrimo eigos, išvada pateikta neatlikus tyrimo arba jis atliktas neišsamiai ir kitais panašiais atvejais, kai kyla pagrįstų abejonių dėl ekspertinio tyrimo eigos ir rezultatų (LAT 2015 m. birželio 17 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-386-469/2015). Pažymėtina, kad eksperto išvada pripažįstama pakankamu įrodymu, jeigu jos duomenys neprieštarauja faktiniams duomenims, gautiems iš tos pačios rūšies ar skirtingų įrodinėjimo priemonių, ir jeigu eksperto išvados duomenys, įvertinus ginčo šalių pateiktų įrodymų visumą, leidžia daryti pagrįstą išvadą apie įrodinėjamų faktinių aplinkybių buvimą ar nebuvimą.

Vertinant Lietuvos bankui pateiktus ginčo šalių įrodymus, pažymėtina, kad nors pareiškėjas teigia, kad Ekspertinės pažymos išvada yra pagrįsta tik draudiko prielaidomis, tačiau nepateikia jokių ši savo teiginį pagrindžiančių faktinių duomenų. Svarbu ir tai, kad Lietuvos bankui pateikti įrodymai patvirtina, jog Ekspertinės pažymos duomenys neprieštarauja kitiems žalos byloje esantiems įrodymams ir išplaukia iš tyrimo eigos, nes ekspertas vertino visas pareiškėjo ir R. B. draudikui teiktuose paaiškinimuose ir kituose įrodymuose (2016 m. balandžio 26 d. eismo įvykio deklaracijoje, 2016 m. balandžio 27 d. pranešime apie įvykį, trumpame įvykio aprašyme ir kt.) įtvirtintas eismo įvykio faktines aplinkybes. Atsižvelgiant į tai ir įvertinus aplinkybę, kad Ekspertinė pažyma buvo parengta eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto kvalifikaciją turinčio specialisto, pažymėtina, kad objektyviais įrodymais nepagrįsti pareiškėjo paaiškinimai apie Ekspertinės pažymos duomenų nepatikimumą negali paneigti eksperto išvadoje nurodytų duomenų teisingumo. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad pareiškėjas, siekdamas nuginktyti Ekspertinės pažymos duomenis, Lietuvos bankui turėjo pateikti eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto kvalifikaciją turinčio asmens, išmanančio ir trasologiją, atliktą transporto priemonių „BMW 528“ ir „BMW 520“ sugadinimų techninio pobūdžio vertinimą arba kitus įrodymus, kurie leistų suabejoti Ekspertinės pažymos įrodomąja galia ir patikimumu. Kadangi Lietuvos bankui nebuvo pateikta Ekspertinės pažymos duomenis paneigiančių objektyvių įrodymų, darytina išvada, kad draudiko surinkti faktiniai duomenys nesudaro pagrindo abejoti eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto padarytomis išvadomis.

Atkreiptinas dėmesys į tai, kad draudiko eksperto nustatytos aplinkybės iš esmės skiriasi nuo nurodytų eismo įvykio dalyvių, t. y. ne tik R. B. vairuoto automobilio greitis (skirtumas dvigubas ir itin didelis), bet ir pareiškėjo veiksmai (vietoje nurodomo stabdymo prieš kliūtį, atsitrenkiama į stovinčią transporto priemonę). Be to, Ekspertinės pažymos išvadų neatitinkančią informaciją nurodė abu eismo įvykio dalyviai, o ne tik eismo įvykio kaltininkas. Atkreiptinas dėmesys ir į tai, kad R. B. draudikui tvirtino automobilį „BMW 520“ nusipirkęs iš nepažįstamo žmogaus ir važiavęs juo įvykio dieną iš Panevėžio apie 18 val., tačiau pirkimo–pardavimo sutartis, patvirtinanti, kad R. B. įsigijo automobilį iš D. V., buvo sudaryta 2016 m. balandžio 23 d. 10 val., o pareiškėjo deklaruojamas įvykis įvyko 2016 m. balandžio 26 d., 18 val. Be to, automobilio „BMW 520“ techninė būklė yra labai prasta: automobilio kėbulas sukorodavęs, apibraižytas, salonas išdraskytas ir netvarkingas, o variklio degalų padavimo sistemos konstrukcija neseniai pakeista, uždėjus laikinus tvirtinimo elementus. Šias aplinkybes patvirtina nuotraukose užfiksuoti vaizdai.

Pažymėtina ir tai, kad, teikdamas paaiškinimus apie eismo įvykio aplinkybes, R. B. net apytiksliai negalėjo įvardyti, koku atstumu po susidūrimo sustojo automobiliai, o pareiškėjas kategoriškai atsisakė nurodyti savo kelionės įvykio dieną tikslą. Manytina, kad tokie eismo įvykio dalyvių veiksmai trukdo draudikui patikrinti įvykio aplinkybes ir įsitikinti draudžiamąjo įvykio buvimu. Draudikas atkreipė Lietuvos banko dėmesį ir į tai, kad šis įvykis nėra pirmasis, kuris neatitinka pareiškėjo nurodomų aplinkybių ir kuriuo siekiama nesąžiningai gauti draudimo išmoką.

Atsižvelgiant į tai, kad draudikas, vadovaudamasis Draudimo įstatymo 98 straipsnio 7

dalimi, Lietuvos bankui pateikė Ekspertinę pažymą, kurioje aiškiai pažymėta, kad transporto priemonių „BMW 520“ ir „BMW 528“ sugadinimai buvo padaryti ne vairuotojų nurodytomis ir natūraliai susiklosčiusiomis, o kitomis aplinkybėmis, taip pat įvertinus faktą, kad eksperto išvada nebuvo paneigta objektyviais įrodymais, ir kitas šiame sprendime nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad draudikas pagrindė savo sprendimą atsisakyti mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo 2016 m. balandžio 26 d. patirtus nuostolius. Kadangi Ekspertinės pažymos duomenys patvirtina, kad pareiškėjo transporto priemonė buvo sugadinta kitomis, nei eismo įvykio dalyviai nurodo, aplinkybėmis, pareiškėjo nurodytas eismo įvykis, remiantis Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo 2 straipsnio 3 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies nuostatomis, negali būti pripažintas draudžiamuoju. Nesant nustatyto draudžiamąjo įvykio, neatsiranda draudiko prievolė išmokėti draudimo išmoką (Civilinio kodekso 6.987 straipsnis).

Darytina išvada, kad draudiko sprendimas atsisakyti mokėti draudimo išmoką dėl transporto priemonės „BMW 528“ sugadinimų yra pagrįstas, o pareiškėjo reikalavimas mokėti draudimo išmoką, atlyginančią dėl deklaruoto 2016 m. balandžio 26 d. eismo įvykio transporto priemonei „BMW 528“ padarytą žalą, yra atmestinas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo E. V. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius